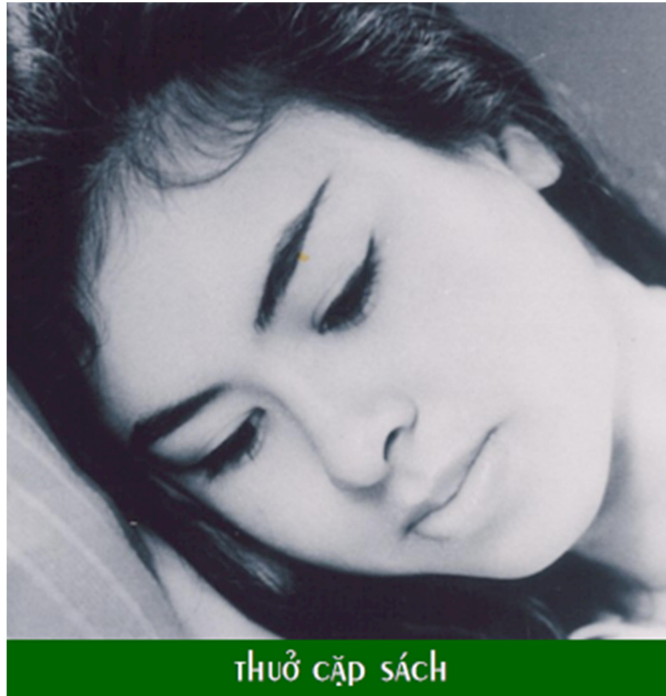

Tùy Bút
Chủ đề: tình đôi ta
Tác giả: Minh Thảo Elizabeth Hoàng

HẸN HÒ

(Rendezvous)
Bản Việt ngữ

Tiết trời hôm nay thật mát, không oi bức như mọi ngày. Đứng trên ban-công tôi ngắm nhìn những áng mây trắng bay trên bầu trời xanh lơ lửng xuyên dưới những tia nắng vàng chiếu sáng lung linh tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp. Vừa ngắm trời tôi vừa nhẹ nhàng tập vài động tác thư giãn, hít thở không khí làm tôi thật thoải mái. Tôi cảm thấy rất vui vì hôm nay là ngày tôi hẹn với hai cô bạn gái đi chơi mua sắm không sợ đổ mồ hôi, nhất là vào mùa nóng. Tôi còn vui hơn vì sắp được đi ra ngoài giải trí sau nhiều tuần học thi không dám đi đâu chơi vì năm nay là năm cuối của tôi bước lên ngưỡng cửa đại học. Ngay cả ngày Tết, Mẹ và các chị của tôi rủ đi lễ, đi chúc Tết họ hàng... tôi đều từ chối và tự nhủ nhất định phải đậu Tú tài hai với những ước mơ tương lai trong đầu.

Hai cô bạn của tôi khẩn khoản rủ tôi đi mua sách và dạo phố mua ít thứ đồ dùng, tôi đã nhận lời. Thứ nhất vì nề, thứ hai tôi cũng cảm thấy tinh thần căng thẳng và mệt vì thức

khuya học nên muốn ra ngoài khuây khoả cho thư giãn. Nhìn đồng hồ đeo tay thấy sắp tới giờ hẹn. Tôi rảo bước vào phòng ngủ sửa soạn. Nhìn mấy chiếc áo dài treo trong tủ tôi lưỡng lự không biết lựa cái nào cho hợp với thời tiết.

Uớm thử từng cái trên người cuối cùng tôi lựa chiếc áo dài màu tím hoa cà với chiếc khăn quàng có màu trắng ngà quàng ngang vai. Tôi điểm thêm ít phấn hồng trên má với mẫu son môi cùng màu tím hoa cà hồng nhạt tiếp với màu áo dài. Ngắm nhìn mình trong gương tôi tạm ưng ý và ra khỏi nhà.

Khi tới nhà T và H là hai chị em ruột tôi quen. Nghe tiếng chuông tôi bấm, H chạy ra mở cửa vồn vã: “*Chào Thảo, vào nhà đi, tụi mình đang đợi bạn*”. Khi bước vào phòng khách tôi thấy có một cô đang ngồi ở ghế salon nói chuyện với T. T đứng lên giới thiệu “đây là Khanh bạn của chị em mình mới ghé thăm nên tụi này rủ Khanh cùng đi chơi cho vui”. Thế là nhóm chúng tôi gồm bốn người vừa đi vừa vui vẻ nói chuyện.

Ngày thứ Bảy trên đường Bonard, Tự Do, Catinat, Lê Lợi... thật đông đúc người qua lại, đi mua sắm cũng có, đi ngắm người đẹp cũng có. Nhất là mấy thanh niên ngồi uống cà phê, giải khát tại những tiệm ăn kê bàn ghế ở trên vỉa hè trước mặt cửa tiệm, vừa nhâm nhi cà phê vừa ngắm người đẹp qua lại.

Sài Gòn thời đó các thanh niên thường hay theo những cô gái họ thấy đẹp, thấy dễ thương. Tôi đã bị phiền về việc này rất nhiều mỗi khi có việc đi trên đường phố. Tuy nhiên tôi cũng hãnh diện đã có nhiều người ngưỡng mộ. Tôi chắc các thiếu nữ khác vào lứa tuổi của tôi thời đó cũng đã bị những chàng trai bám sát như tôi.

Khi sắp tới nhà sách Khai Trí tôi nói “*các bạn ơi cho Thảo ghé mua sách rồi chúng ta tiếp tục đi mua sắm sau*”, thì Khanh cô bạn mới của tôi vội nói “*Khanh khát nước quá, lại đi bộ khá lâu rồi. Chúng ta vào tiệm kem bên kia đường ăn một ly kem cho mát rồi đi mua sách nhé*”. Thế là chúng tôi đành phải chiều Khanh. Vào tiệm kem chúng tôi thấy có một bàn trống gần cửa liền giữ chỗ ngay.

Khanh nói “*các bạn coi menu và tự lựa kem đi. Hôm nay Khanh đãi các bạn*”. Khi chúng tôi đang bắt đầu ăn kem thì từ ở ngoài có một thanh niên khoảng 30–32 tuổi đi vào, dáng cao ráo bảnh trai, mái tóc chải theo kiểu Hiếu Kỳ như truyện tranh vẽ đăng trên báo. Chàng mặc áo chemise màu trắng trông rất lịch sự, đeo đôi mắt kính đen trông giống mấy anh chàng trong truyện trinh thám.

Khi chàng tới gần chúng tôi thì Khanh đứng lên mừng rỡ “*chú Lung, hôm nay chú cũng ghé đây đi ăn kem sao? Cháu mời chú ngồi cùng bàn tụi cháu cho vui.*” Và Khanh đứng lên order kem cho ông chú. Thế là chàng ngồi ngay chiếc ghế trống bên cạnh tôi và nói chuyện xã giao với chúng tôi. Vừa ăn hết ly kem, Khanh đã vội vàng đứng lên xin lỗi vì có việc gấp phải đi ngay vì Khanh có hẹn mà quên mất rồi nói tiếp:

“Chú Lung ơi thanh toán tiền giùm cháu nhé và đưa Thảo về nhà hộ cháu.”

Thế là T và H cũng đứng dậy đi theo Khanh. Tôi chưa kịp có phản ứng thì bọn họ đã nhanh nhẹn chào ông chú rồi thoăn thoắt đi ra khỏi tiệm kem, bỏ lại hai chúng tôi.

Bây giờ tôi mới biết tôi bị trúng kế mấy cô bạn của tôi. Thì ra họ đã sắp đặt từ trước mà tôi vô tình đã rơi vào bẫy của họ. Thảo nào khi tôi muốn vào tiệm sách trước thì Khanh sợ trễ giờ hẹn với ông chú nên mới nằng nặc đòi ăn kem.

Chàng và tôi ngồi nói chuyện xã giao ít câu. Sau đó anh nói: *“để anh đưa Thảo về”*. Ra ngoài anh mở cửa xe hơi mời tôi ngồi băng ghế cạnh anh. Xe từ từ chuyển bánh. Thay vì về thẳng nhà tôi, anh đã lái loanh quanh nhiều đường phố để có thì giờ nói chuyện thêm với tôi. Vì là buổi ban đầu gặp gỡ nên anh chỉ hỏi thăm về việc học vấn của tôi cũng như hỏi lên đại học tôi sẽ chọn ngành nào, vì năm đó là năm tôi học Đệ nhất. Chúng tôi cũng chỉ nói chuyện thông thường. Đó là điểm tôi đã chú ý đến anh vì anh không nói ra những câu tán tỉnh hay khen tôi đẹp như những người khác.

Loay hoay đi vòng vòng vài con đường, cuối cùng anh đã đưa tôi về nhà. Anh nhanh nhẹn ra mở cửa xe cho tôi và nói:

– Thứ Bảy tuần tới anh mời em đi ăn cùng với Khanh được không? Anh đã thay đổi tên tôi bằng tiếng em ngọt ngào.

– Để em xem em có bận ngày đó không. Anh nói Khanh gọi cho em.

Tôi chào anh và bước vào nhà.

Buổi gặp gỡ thứ hai có Khanh cô cháu gái của anh đi cùng vì T và H đã nói với Khanh nếu Khanh không đi cùng, Thảo sẽ không chịu đi đâu. Tội mình biết tính Thảo. Vì vậy anh đành chấp nhận có người thứ ba đi cùng. Chắc trong lòng anh cũng buồn đôi chút. Khi gặp tôi anh vừa cười vừa nói:

“Rủ em đi chơi coi bộ làm khó anh, bắt Khanh phải đi làm body guard”

Tôi chỉ mỉm cười nói lảng qua chuyện khác. Chúng tôi ba người ăn xong, chàng rủ ra bờ sông bến tàu Sài Gòn ngồi nói chuyện, hóng gió và xem mấy người trượt ski trên sông. Chúng tôi nói chuyện trên trời dưới đất. Vì có Khanh, nhất là mới quen tôi nên anh cũng giữ khoảng cách rất đàng hoàng, đứng đắn. Đó cũng là điểm tôi để ý thêm.

Sau cùng anh nói:

– Nghe nói em hát hay lắm, em có thể hát một bài được không? Tôi ngần ngừ vì chưa quen thân nên vẫn còn rụt rè nên khát đề vào một dịp khác. Nhưng Khanh cứ thúc dục và yêu cầu tôi mấy lần và nói:

– “*Thảo hát đi, hát bài gì cũng được*” và anh cũng yêu cầu tôi mấy lần.

Tôi đành hát tặng anh nhạc bản *Mùa Thu Cho Em* của Ngô Thụy Miên. Khi tôi hát tới đoạn “Em có mơ mơ mùa thu ấy tình ta ngát hương...” thì anh lặp lại theo tôi và anh còn lặp lại tới hai lần làm tôi bối rối, đỏ mặt. Và từ ngày đó anh luôn luôn điện thoại cho tôi và chúng tôi đã từ từ tìm hiểu nhau và thân nhau nhiều hơn.

Có lần nhớ tôi anh lái xe hẹn đón tôi ở cổng trường Gia Long làm tôi e ngại sợ các bạn tôi trông thấy họ sẽ phá tôi bằng thích. Tôi phải dặn anh nếu anh muốn đón em ở trường học anh phải cho em biết trước và đón xa trường mới được. Em sẽ đi bộ tới chỗ xe anh đậu. Tụi bạn em mà biết thì họ sẽ không tha cho em đâu. Nhất quỷ nhì ma thứ ba học trò, chắc ai vào tuổi đi học đều có kinh nghiệm và biết học trò dù gái hay trai vào tuổi trung học là tinh nghịch vô cùng.

Cứ mỗi lần vào giờ của giáo sư Thiên kêu tôi lên trả bài là bọn họ ở dưới nhao nhao nói “*Người đẹp lên đó, người đẹp lên đó và xù xì trên tôi*”. Tôi phải bình tĩnh tập trung vào đề tài để trả bài và phớt lờ như không nghe thấy.

Sau vài tháng quen nhau anh phải đi Mỹ làm việc và huấn luyện các sĩ quan Mỹ. Chúng tôi liên lạc với nhau bằng thư từ. Vì thời buổi đó phong tục còn khe khắt, sợ gia đình biết viết thư cho trai, cũng như tôi không muốn gia đình kiểm duyệt thư từ của tôi nên tôi phải nhờ cô bạn tên Tuyết học cùng lớp với tôi làm con chim nhạn giữa chúng tôi. Mỗi lần có thư của chàng là Tuyết bắt đầu hành tôi nhất định không đưa thư cho tôi ngay và làm reo nói muốn lấy thư phải thưởng cho Tuyết cái gì Tuyết mới đưa. Tôi gật đầu đồng ý ngay và nói Tuyết muốn ăn gì, mai Thảo sẽ mang vào lớp. Tuyết chỉ giỡn với tôi thôi.

Tôi hồi hộp muốn xem thư ngay nhưng đang trong giờ học nên đành nhịn cho đến lúc ra chơi mới xem. Trong thư anh kể những sinh hoạt của anh ở Mỹ. Nào là anh nhớ đồ ăn Việt Nam nên đôi khi tự nấu lấy để ăn. Có lần chiêm hành với trứng mùi thơm phức bay qua cửa sổ, mấy anh Mỹ ở gần phòng của anh hỏi:

– Lung nấu gì mà thơm vậy? Cho chúng tôi ké được không?

Anh trả lời:

– Được! Tôi sẽ cho các bạn thưởng thức vào dịp khác.

Lẽ dĩ nhiên trong thư làm sao thiếu được những lời nhớ nhung, yêu thương.

Anh viết:

– “Em là người rất quan trọng trong cuộc sống của anh. Dù xa cách nhau nhưng lúc nào anh cũng tưởng nhớ như có em ở bên cạnh.

Anh tạm dừng bút nơi đây, nhưng tình anh nếu đo được, các chặng đường dài sẽ dài gấp vạn đoạn đường chúng ta xa nhau hiện nay”.

Thư anh viết rất ướt át và tình cảm đã làm tôi rơi nước mắt và nhớ anh rất nhiều.

Khi anh từ Mỹ trở về Việt Nam thì tôi đã lên đại học Luật khoa.

Chúng tôi tiếp tục gặp nhau vào cuối tuần và bắt đầu đi chơi riêng với nhau không có người thứ ba đi theo nữa, nhưng vẫn giữ khoảng cách trong thời gian tìm hiểu nhau.

Anh đưa tôi nào đi ăn ở quán gà chiên nổi tiếng ở Thủ Đức, mì Lakay ở Chợ Lớn, cơm Pháp, đi xem ci-nê, chụp hình cho tôi. Nhưng điểm chính là chúng tôi muốn có thì giờ nói chuyện bên nhau. Có một lần đi ci-nê anh nói thấy hình tôi trên tin tức trước khi chiếu phim chính.

Đó là lúc bà Hiệu trưởng lựa tôi đi vào dịp thăm viếng ở Huế cùng với các sinh viên các phân khoa đại học khác sau khi Tổng Thống Diệm qua đời. Mỗi phân khoa lựa một người. Máy ông phó nhòm thật tinh nhanh, đứng xa nhưng thấy ai đặc biệt là không thoát khỏi ống nhòm của họ.

Khi tôi còn học ở Gia Long, từ năm Đệ ngũ trở đi là năm nào nhà trường cũng lựa cho đi xe hoa diễu hành. Năm Đệ nhất thì tôi làm hai bà Trưng cùng với Hà học lớp khác. Hồi đó độc nhất có ông nhiếp ảnh Duy Hy luôn là người chụp hình cho Gia Long vào những dịp lễ hay trao phần thưởng cho các nữ sinh. Sau năm 1975 khi ở Mỹ, hội Gia long chúng tôi tổ chức một buổi họp mặt tại nhà hàng. Ông Duy Hy cũng tới tham dự đã nhận ra tôi và tới chào thăm tôi.

Thấm thoát chúng tôi quen biết nhau được hơn một năm. Bỗng một ngày xui cho anh, tôi đang dừng trên vỉa hè đường Catinat, băng qua đường thấy một chiếc xe hơi giống y hệt chiếc xe của anh chạy trước mắt tôi, tôi nhìn trong xe thấy đúng là anh đang chở cô nào ngồi cạnh. Tôi liền gọi và hỏi anh, anh nói chỉ cho cô ta quá giang thôi. Thời buổi ở Việt Nam hồi đó rất hiếm có vụ cho đi quá giang xe. Anh cắt nghĩa sao tôi cũng giận không cho gặp mặt. Tự ái của tôi trỗi dậy, nhất là tôi có biết bao người theo đuổi tôi... đủ ngành, đều là những người có chức vụ cao, có học thức. Con đường tới nhà tôi lúc nào cũng có những chàng trai si tình cứ lấp ló chờ đợi tôi đi ra khỏi nhà dù chỉ để ngắm. Tôi phải tránh và trốn vì tôi rất không thích ai đi theo đằng sau.

Tôi phải phạt anh cũng như muốn thử thách trước khi tôi có một quyết định chính thức đi xa hơn, dù rằng việc cho đi quá giang xe chỉ là một sự giúp đỡ, nể nang.

Tôi đã giận anh tức ông xã của tôi tới hơn một năm, không cho gặp, dù anh đã giải thích thế nào nhưng tôi vẫn giận. Anh cũng là người rất được nhiều thiếu nữ chú ý, muốn làm quen, kết thân và cũng là người rất kén vợ. Vì vậy trên 30 tuổi vẫn chưa cưới ai. Anh cũng theo dõi tôi, biết những ai đang theo đuổi tôi, nhất là lúc đó tôi đã bắt đầu làm Tiếp viên Phi Hành Hàng Không của Air Việt Nam Cộng Hòa.

Mấy chàng bác sĩ ở bệnh viện Bình Dân, cứ mỗi lần tôi tới khám bệnh hay khám răng là các chàng giành nhau chữa cho tôi, không phải chờ đợi, thật thú vị. Rồi tới mấy ông giáo sư ở trung học và đại học cũng để ý tới làm quen, nhưng khi nói chuyện chỉ một lần đầu tôi thấy không hợp với mình nên không bao giờ hẹn hò cả để tránh làm mất thì giờ của nhau.

Tôi không hiểu sao tôi đi tới đâu cũng được mọi người chú ý thương tôi... Tôi mong rằng các vị đã theo đuổi tôi hiểu và thông cảm cho tôi vì trái tim tôi không rung động, chứ hoàn toàn không có ý chê bai hay làm cao. Với những kiến thức, chức vụ của quý vị thiếu gì người muốn quen.

Đôi với tôi chọn người bạn đời rất quan trọng vì phải sống trọn đời với nhau, không thể gượng ép được; cũng như tiền bạc, chức vụ... không thể mua được tình yêu. Tôi không phải chỉ để ý quan sát người mình yêu, mà tôi còn để ý đến gia đình của họ nữa. Vì tôi không muốn có một ba mẹ chồng độc ác với con dâu và coi con trai họ là nhất trên đời. Điều này sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới đời sống vợ chồng nếu đi tới hôn nhân. Chắc chắn cặp nào rơi vào tình trạng này sẽ không thể mang lại hạnh phúc cho nhau.

Sau khi lên đại học Luật Khoa, thay vì trở nên một Luật sư tôi đã trở thành Nữ Tiếp viên phi hành Hàng Không Air Việt Nam Cộng Hòa. Vì tôi thấy mấy người bạn của tôi học luật ra trường trước tôi đi làm với đồng lương rất khiêm tốn. Nhất là vào thời buổi đó người Việt Nam chúng ta ít có ai thừa kiện nhiều mà dùng luật sư. Cá nhân tôi lại thích đi đây đó và không thích ngồi gò bó trong phòng làm việc. Nên khi có chị bạn cũng học luật

trước tôi làm ở Air Việt Nam cho tôi biết tin Air Việt Nam mở khoá tuyển chọn Tiếp viên Hàng Không, tôi đã dự thi và đã trúng tuyển.

Những ai theo đuổi tôi chàng cũng biết. Vì họ cũng là những người có chức vụ cao trong chính quyền, nhưng đối với tôi người mà tôi lấy làm chồng phải là người độc thân, đứng đắn, đàng hoàng, có phong cách, lịch thiệp nhã nhặn và có đức độ, học thức phải cao hơn tôi mới có thể chung sống với tôi.

Tiền tài, chức vụ... không thể mang lại hạnh phúc thực sự. Tôi tuy ăn mặc, diện rất mode nhưng tôi rất kỹ về cách giao tiếp, đối xử trong cuộc sống.

Một ngày nọ tôi nhận được thiệp hồng của Khanh tức cô cháu của anh mời tôi đi đám cưới của Khanh ở Câu lạc bộ Không Quân vì chú rể là đại tá Không Quân.

Trong dịp đám cưới này Khanh đã sắp anh ngồi cạnh tôi. Anh đã làm lành và giải thích cho tôi thêm về vụ cho đi quá giang xe. Tôi thấy thời gian gần 2 năm đã qua mà anh vẫn một lòng theo đuổi tôi nên tôi cũng nguôi lòng và cũng vì tôi vẫn yêu anh.

Cũng nhờ thời gian giận hờn này chúng tôi càng hiểu ý nhau nhiều hơn, tôn trọng nhau hơn để giữ gìn hạnh phúc gia đình.

Trong lúc đám cưới của Khanh mọi người còn chưa ăn xong, anh đứng lên kéo tay tôi nói “đi theo anh” và đưa tôi vào phòng nhảy bên cạnh. Dù chưa có ai ra sàn nhảy nhưng ban nhạc vẫn chơi nhạc đều đều. Tôi không biết anh hay ông đại tá cháu rể đã dàn xếp, dặn ban nhạc hay không? Mà khi anh đưa tôi ra sàn nhảy toàn chơi nhạc “*Slow*” và chỉ có hai chúng tôi. Anh ôm chặt lấy tôi như không muốn rời. Tôi nói nhỏ vào tai anh: “*Anh ơi, ôm em lơi một chút mấy người trong ban nhạc đang nhìn mình kia*”. Anh nói “*Kệ họ, ai biểu em giận anh quá lâu*” và chúng tôi cùng nhau nhảy cho tới khuya. Khi tất cả các quan khách đi dự đám cưới ra về anh mới chịu ngưng nhảy đăm. Từ đó chúng tôi càng cảm thấy thương yêu nhau nhiều hơn và mối tình giữa hai chúng tôi không thể rời xa nhau.

Có lần về đêm anh nhớ tôi đã ngồi dậy viết thư cho tôi và cuối thư anh nói “*Bây giờ là 2 giờ đêm. Anh mong rằng mình đang nằm mơ thấy anh, anh ở bên cạnh mình, anh sẽ nắm chặt lấy mình, bóp mình cho nhỏ lại để anh sẽ cắt mình vào tận đáy lòng anh, mình không bao giờ thoát được nữa và đời đời sẽ ở trong tim anh. Anh nhớ mình quá sức.*” Những lời anh viết trong thư ấp ủ đầy những tình cảm yêu thương, tôi không thể nào quên được dù anh đã ra đi qua bên kia thế giới.

Cuộc tình của chúng tôi nên duyên vợ chồng đúng là duyên tiền định. Thứ nhất là sao cô cháu của nhà tôi lại quen hai cô bạn của tôi? Thứ hai, qua hơn một năm thử thách tôi giận anh, cả hai chúng tôi vẫn không gặp người hợp ý dù cả hai đều có nhiều người theo đuổi. Và cũng nhờ đám cưới của Khanh chúng tôi đã gặp lại nhau và biết không ai có thể thay thế vị trí của chúng tôi được.

Cảm tạ Chúa đã cho chúng con gặp nhau tâm đầu ý hiệp.

Mỗi lần tôi đi bay ở Đà Lạt, tôi luôn luôn dặn những người ở phi trường mua bắp luộc giùm tôi. Vì bắp ở Đà Lạt ngon lắm, vừa dẻo lại vừa ngọt. Tôi biết anh thích ăn bắp nên lần nào đi Đà Lạt cũng mua đem về cho anh. Thường những chuyến bay trong nước, máy bay nhỏ chỉ có một mình tôi kiểm soát, lo trên chuyến bay.

Đặc biệt là quý vị làm ở phi trường ở Đà Lạt rất lịch thiệp, khi nào máy bay tôi tới là họ đều mang cho các loại hoa, nào là hoa hồng, hoa lay-on và nhiều thứ hoa khác. Tôi phải chia bớt cho mấy người quen, nhất là luôn đem tới nhà biểu mẹ chàng. Khi anh đi công tác xa như đi Mỹ, đi Hawaii anh cũng không quên mua cho tôi những món quà mà tôi ưa thích. Khi tôi đi bay ở Hồng Kông, tôi đã lựa một cái áo vest bằng da thật đẹp tặng anh để mỗi khi mặc anh sẽ nhớ tôi – người yêu bé nhỏ của anh. Tuy những món quà nhỏ này không giá trị về vật chất nhưng rất ý nghĩa đối với chúng tôi.

Cứ mỗi lần tới nhà anh tặng hoa và bắp, cô gái người giúp việc trông nom mẹ anh tên là Nở, lần nào thấy tôi đến đều khen tôi nức nở, khen từ người tới đôi giày cái áo, và còn theo tôi ra tới tận bên ngoài đứng nhìn ngắm trước khi tôi lái xe đi. Mẹ anh ở trong nhà chắc chắn đã nghe được những lời của Nở khen tôi.

Những ngày nào tôi không đi bay là chúng tôi rủ nhau đi ăn hoặc đi xem Cine ở rạp REX. Hết giờ làm việc tài xế lái xe đưa anh tới. Anh rất đúng hẹn nên cả hai chúng tôi không phải chờ đợi. Nhất là anh không muốn tôi đứng một mình chờ anh. Sau này lấy nhau rồi, nhưng chưa có con, chúng tôi vẫn hẹn hò như lúc mới quen nhau. Vì anh phải trực trong sở và ngủ qua đêm.

Anh cũng đưa tôi đi ăn nhiều chỗ khác nhau. Nhưng tôi vẫn thích tiệm ăn ở Thủ Đức nổi tiếng về gà chiên với khung cảnh yên tĩnh vùng ngoại ô. Chúng tôi muốn tới những nơi thanh tĩnh cùng ngồi bên nhau trò chuyện qua những ngày giờ làm việc mệt mỏi. Trên đường lái xe về anh hay kể chuyện tiêu lâm làm tôi cười muốn đau bụng, đôi khi anh vừa lái vừa hát cho tôi nghe. Anh cũng có giọng hát hay, trầm ấm mà các bà bạn tôi khen mỗi khi tới nhà ăn uống họp mặt.

Mỗi lần tôi đi bay về, thay vì đi xe của hãng đưa về hay tôi tự lái xe riêng, anh đích thân lái xe tới phi trường đón tôi. Trừ phi những chuyến bay của tôi về đêm và những ngày anh phải trực trong sở.

Những cuộc hẹn hò của chúng tôi kéo dài tới năm 1967 thì chúng tôi bàn với nhau đi đến hôn nhân. Chúng tôi đã in thiệp hồng định gửi ra nhưng vì tình hình lộn xộn nên đã hủy bỏ và để cho đến năm sau. Thế là tôi lại xin tiếp tục đi bay trở lại thêm một thời gian, và anh yêu cầu tôi sau khi làm đám cưới anh muốn tôi nghỉ bay vì không muốn vợ đi xa vắng nhà, vì những chuyến bay đi ngoại quốc tôi phải ở lại qua đêm. Tôi hoàn toàn đồng

ý với anh vì tôi thấy hạnh phúc gia đình là quan trọng hơn tất cả. Mặc dù đi bay tôi có đồng lương khá cao.

Thời gian tuyệt đẹp này bỗng nhiên bị giông tố của thời cuộc đã đưa chúng tôi đi tới hôn nhân. Thấy tình hình đất nước khó trở lại yên bình như trước nên chúng tôi quyết định đám cưới năm 1968, đó là năm tết Mậu Thân nên đám cưới của chúng tôi tổ chức giản tiện.

Bạn bè nói sao không chờ làm đám cưới trễ hơn, nhưng anh là người làm ở J2 nên hiểu rõ tình hình đất nước. Nhất là anh muốn có tôi bên cạnh để quên đi những căng thẳng của thời cuộc và anh muốn đi tìm một Tia Sáng chan hoà tình yêu như một linh dược để cho tinh thần của anh được bình thản hơn và khoả bớt được những suy tư.

Rendezvous

Saigon Capital in the summer is usually extremely hot and dry. However today the weather outside is warm and the skies are clear and so nice with the cool breeze making it perfect to go out shopping and relax.

I stand on the balcony watching the clouds fly in the blue sky through the yellow sun's rays creating a beautiful picture.

I do some light exercise and breathe the fresh air and feel so good. I look at my watch, it is close to my appointment with T and H, my two girls' friends.

I walk inside the house and stand in front of my wardrobe to look at my Vietnamese dresses hanging on the rack. I do not know which one I should wear, and I put each one of them on my body to see and at last, I pick the pink-violet color dress with a neutral white scarf and put it around my neck on my shoulder. I make up with a rose brush power on my cheeks and pink lipstick to match the color of my dress. I look at myself in the mirror and feel ok. Then I left out of the house.

I feel very happy today because after many weeks I have only stayed home to study to prepare for baccalaureate exam 2. I must pass this exam so I can attend University with my dream in the future.

Even during Vietnamese New Year my mother and my sister asked me to take a break and go to Temple and visit relatives with them, but I refused it. Today I accepted T and H's invitation to go out with them for arrangements because I respect them, and I also feel too tired and want to go out to relax.

When I came to T and H's house. I press the bell button. H comes out to open the door for me and says, "Hello Thao, please come in we are waiting for you". I enter their living room I saw a girl sitting on the sofa with T, T stand up and said "Here is Khanh our friend just stops by to see us, and we invite Khanh to go with us. Then the four of us go together and we walk and talk together very pleasantly.

Saturday on Bonard and Tu Do streets are so crowded with people. Many young men go to do some arrangements, and some want to watch the beautiful young girls. Almost many boys sit at the table outside of restaurants to drink coffee or beer and want to watch the people walking on the sidewalk. If they see any pretty girls, then they follow them to make friends. This problem causes me a lot of trouble when I go out and I do not like any of them following in my back.

When we came close to the Khai Tri bookstore I told my friends I want to buy a book and after that, we can continue to make some arrangements. Khanh my new friend said, “My friends I am so thirsty, and we walked too long. Can we go to the ice cream store on another side of the road to eat ice cream, after we eat ice cream, we can stop at the bookstore OK”. T and H said, “That good idea” and We must please Khanh.

When we enter the ice cream store, we sit at a table close to the door.

Khanh said: “My friends please see the menu and order your ice cream. Today Khanh invites all of you.”

When we are waiting for our Ice cream order, I saw a young man aged around 30 or 32 enter the door.

He looks handsome, tall and wears a white shirt looks so elegant, and wears black eyeglasses make him look like a secret agent.

When he comes close to our table. Khanh stood up and very pleased said “Uncle Lung you are also coming to eat ice cream in this store? and continued said.” Please uncle, can you enjoy yourself with us and sit at our table? Then he sits in the empty chair next to me. Khanh introduces all of us to him and orders ice cream for him. He says hello to all of us and talks about some social relations with us.

We just finished the ice cream. Khanh stood up and said,” I am sorry I must leave because I have an important appointment, but I forgot it. Uncle Lung, can you take care of the bills for me and give Thao a ride home “. Then she walked outside so fast, and H and T followed her too. I do not have any action yet and they leave both Lung and me at the table.

Now I know that I fell into our friend’s trap, so why when I want to buy a book Khanh worry late an appointment with her uncle and wants to eat ice cream?

Lung talked with me for a while and said: “I can take you home”. When we came to his car, Lung opened the door for me and let me sit in the front seat next to him.

Instead, he takes me straight home, but he drives around a few more streets so we have more time to chat together. It is the first time to meet me he only asks me about my plan when attending university. What is my main major? I told him I would choose Law school so I can study and work.

That is the point that interests Lung because he does not talk something nonsense or say I am pretty like another man.

At last, he drives to my house. He got out of his car and went to the passenger side to open the door for me and said “Next Saturday I invite you and Khanh to have dinner with me. Instead, he calls my name Thao, and he changes to call me “ Em” so sweet.

I answer” Please let me see if that day I am busy or not. Could you tell Khanh to give me a call?

I bye him and enter my house.

At the second rendezvous, Khanh goes with us because T and H told Khanh that she should go with Lung otherwise-Thao does not accept going out with her uncle. I am sure he is a little bit unhappy, but he has to accept it.

When he saw me and smiled “ I invite you for dinner you want Khanh to be your bodyguard? I smile and talk about something else with Khanh.

After we have dinner. He asks Khanh and me to go to the Saigon River to watch people drive ski boats on the river. I know he wants to spend some more time with me.

We picked a quiet place to sit on the big rocks on the river and chat together. Suddenly he said to me “ I hear you sing very well. Can you sing a song?”.

I hesitate and make a rain check next time but Khanh requested many times as Lung does too. Then I sang a song titled “ Mua Thu Cho Em “ by writer Ngo Thuy Mien. When I sing the phrase “ Em có mỗ mơ mùa Thu ấy tình ta ngát hương “.Lung repeating that phrase twice makes my face turn red and I feel so shy.

From that day lung continued to contact me by phone regularly and we met together sometimes but no third person needed to go with us.

One day he misses me and drives his car to pick me up at the gate of Gia Long high school. I must tell him “ Next time if you want to pick me up. Please let me know in advance and you park your car far away from my school and I can walk to your car. If my friends saw me go with you, they would tease me and not let me be.

In high school we had a class with Professor Thien. He called me up to answer the title of the study. When I walked up to the blackboard in front of the students and they said” Pretty, pretty girl go up, pretty girl go up and softly say something else to tease me. I concentrated on the subject to answer the professor and did not pay any attention to what they said.

In high school, both boys and girls always play trick a treat with their friends. It is funded but sometimes needs limits.

After a few months, Lung told me he must go to the United to learn about the Special Forces operation at Fort Bragg Army Base in UNITED, where he was asked to serve as Advisor to training programs for American Army officers with impending assignments in Viet Nam and as an instructor for other US personnel before they left for their posts in Viet Nam.

We connect by mail. I do not want my family to control my mail, especially my boyfriend's letter. I must ask my girlfriend named Tuyet to study in the same class as me and to let my boyfriend use her address to send his mail to me and she accepted it.

Any time Tuyet received my boyfriend's letter sent to me she let me know but did not give it to me right away. She said you must reward me then I can give you your boyfriend's letter. I agreed right away and said what you want I can buy something to give to you tomorrow. But she just teases me.

I am so excited and want to read my boyfriend's letter right away, but we are in the classroom and studying.

I must wait until break time.

In his letter, he said " You are the most precious and important person in my life. when we are apart, and I feel I am close to you even though I am far away from you. His letter written to me is so romantic and sometimes tears of passion overflow before my eyes because I think about him day and night. Since the day I met him, my heart a been filled with love and passion.

When he is back in Vietnam I already study at the University of Law. We continue to see each other during the weekend. He took me for dinner in different places and sometimes ate at Thu Duc restaurant famous for fried chicken. We want to spend time in a quiet place to chat or he takes me to some special place to take my picture. Sometimes we go to see a movie. He is very on time because he does not want me to wait for him.

We have been together for almost a year but one day was bad luck for him. I went to make some arrangements on Catina Street and waited to cross to another side of the street, suddenly I saw a car that looked like his car passing over in front of me. I looked inside the car it was him and a girl sitting next to him. I called him and asked him, he said he would give her a ride. In my country, at that time we do not give a ride. I was upset and stopped seeing him for over a year even though he explained. I could not expect that to happen, and it hurt me a lot. I have many boys such as doctors, engineers, dentists, professors, and high-range officers in the military who want to make friends with me. But unfortunately, I do not fall in love with any of them. It is lucky for him.

One day I received Khanh's invitation to attend her wedding ceremony. Khanh is Lung's niece who the one tried to help Lung to meet me at the ice cream store. Her wedding ceremony was at the Air Force Club in Tan Son Nhut because the groom is a Colonel in the Air Force. When I came to my table reserve, I saw Lung sitting next to me. He tried to explain it to me again. I think for almost two years he still loves me and does not have a girlfriend even though many girls want to be his girlfriend. Both of us are still in love together and the physical distance has become more trouble than I thought. When all the guesses are still eating. He stands up and holds my hand "Come with me". He takes me to the dance room next to the ceremony wedding room.

Only two of us were on the dance floor and the music band continue to play Slow music. I think Khanh 'husband' and Lung set up with music band for us. Lung holds me so tight and continues to dance not taking a break. I softly told him "Lung, can you hold me loose a little bit the music band guys are watching us, and he said," I do not care, I miss you too much and you do not let me see you too long". Lung loves me too much we can not be far apart anymore. I still love him too.

We continue to dance until all the wedding guesses get out of the club. Then we stopped dancing.

Currently, I am working at Air Viet Nam. I am a flight attendant. He comes to pick me up at the airport instead I take Air Viet Nam transportation or my own car. He did not come to take me home except because I have scheduled to fly oversea because the screw must stay overnight.

Since that day both of us fall in love more than before and our love continued until our wedding day later and both of our love is tied until the end of our time.

Indeed, my love for you will continue until the end of my life.

I love you, Lung.

Minh Thảo Elizabeth Hoàng

Nguồn: Internet eMail by mt elizabeth hoàng chuyên

*Đăng ngày Thứ Bảy, December 30, 2023
Cập nhật ngày Thứ Tư, June 19, 2024 – Thêm phần Anh ngữ
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*